

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. decembra 2017. godine
Br. ref.: RK 1170/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KIo6/17

Podnosioci

L. G. i petoro drugih

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude Rev. br. 248/2016 Vrhovnog suda
Kosova od 25. oktobra 2016. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela L. G. i njeno petoro dece iz Obilića (u daljem tekstu: podnosioci). Podnosiocce zastupa Zaïm Istrefi, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosioci osporavaju presudu [Rev. br. 248/2016] Vrhovnog suda Kosova od 25. oktobra 2016. godine, koja im je uručena 16. novembra 2016. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda kojom su, navodno, podnosiocima povređena prava i slobode garantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 50. [Prava deteta] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).
4. Takođe, podnosioci traže da im se u postupku pred Ustavnim sudom (u daljem tekstu: Sud) ne otkrije identitet i to iz razloga što oni smatraju da *„je ovaj slučaj osetljive prirode, jer se odnosi na potraživanja koja su u vezi sa jednim tragično preminulim roditeljem“*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22 [Procesuiranje podneska] i 47 [Individualni zahtevi]. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 [Podnošenje podneska i odgovora] Poslovnika o radu Suda (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Sudom

6. Dana 25. januara 2017. godine, podnosioci su podneli zahtev Sudu.
7. Dana 27. februara 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caku-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Ivan Čukalović.
8. Dana 03. marta 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i kopiju zahteva je prosledio Vrhovnom sudu.
9. Dana 23. oktobra 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti.

Pregled činjenica

10. Suprug i otac podnosilaca je preminuo 8. maja 2005. godine, kao posledica nesreće na radnom mestu. On je bio zaposlen u Energetskoj korporaciji Kosova (u daljem tekstu: EKK). Dana 24. marta 2005. godine, doživeo je nesreću na svom radnom mestu, gde je zadobio povrede koje su dovele do smrti.
11. Nepoznatog dana, podnosioci su podneli tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Prištini u kome su tražili da im tuženi (KEK) plati kompenzaciju za *„pretrpljenu duševnu bol“* zbog izgubljenog supruga i roditelja.

12. Dana 27. decembra 2006. godine, Osnovni sud u Prištini je doneo presudu [C. br. 987/05], kojom je prihvatio tužbeni zahtev podnosioca. Opštinski sud je odlučio:

„Odobrava se tužbeni zahtev kao osnovan tužilaca [...], i obavezuje se tužena Energetska korporacija Kosova u Prištini, da navedenim tužiocima u ime nadoknade štete za duševnu bol, pretrpljenu zbog smrti bližnjeg, suprug a i oca, sada pokojnog F. G., da plati svakom po 7.000 €, odnosno ukupan iznos od 42.000 €.“

13. Tuženi (KEK) je izjavio žalbu Okružnom sudu u Prištini, tvrdeći nepotpuno i pogrešno utvrđivanje činjenica i povredu odredaba parničnog postupka.

14. Dana 07. oktobra 2008. godine, Okružni sud je doneo presudu [Ac. br. 267/2007], kojom je žalbu tuženog odbio kao neosnovanu, a presudu Osnovnog suda potvrdio u celosti.

15. Da bi sproveo presudu Opštinskog suda, KEK je odlučio da isplati ukupan iznos u nizu mesečnih uplata u periodu od 5 godina. Ove mesečne uplate su izvršene od 01. jula 2005. do 01. jula 2010. godine, kojima je zaključeno plaćanje ukupnog iznosa od 42.000 EUR naložen od strane redovnih sudova.

16. Dana 03. februara 2010. godine, podnosioci su Osnovnom sudu u Prištini podneli novi tužbeni zahtev protiv KEK-a, u kome su tražili naknadu materijalne štete, posebno naknadu izgubljene zarade na osnovu Zakona o obligacionim odnosima koji je bio na snazi u to vreme (Službeni list SFRJ br. 29/78 sa izmenama i dopunama). Podnosioci zahteva su smatrali da „na ime izgubljene dobiti tuženi plati nadoknadu u mesečnim ratama uzimajući u obzir i troškove koje bi imao pokojni kada bi bio živ, u iznosu od 500 € mesečno, sve dok za to traju zakonski uslovi“.

17. KEK je odgovorio na tvrdnje podnosioca zahteva, tvrdeći da nema pasivni legitimitet u slučaju, jer su poslovne jedinice pod čijim autoritetom je došlo do nesreće privatizovane i sada čine deo nove kompanije Kosovski operator sistema, prenosa i tržišta (KOSPT), i da je potraživanje naknade podnosioca zahteva za štetu isteklo zbog zastarelosti, kao što je navedeno u članu 376. Zakona o obligacionim odnosima.

18. Dana 29. decembra 2015. godine, Osnovni sud je doneo presudu [C. br. 241/10] kojom je tužbeni zahtev podnosioca odobrio kao osnovan. Osnovni sud se bavio tvrdnjama u vezi sa pasivnom legitimacijom na koju se pozvao tuženi (KEK). Što se tiče tvrdnji u vezi sa zastarevanjem, Osnovni sud, između ostalog, obrazlaže:

„Takođe, navod o zastarelosti zahteva za nadoknadu štete u obliku rente od suda je ocenjeno kao neosnovano pošto prema odredbi člana 373 stav 3 ZOO predviđa da pravo zakonski određene nahrane ne zastareva.“

19. Tuženi (KEK) je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda [C. br. 241/10], tvrdeći pogrešnu primenu zakona, posebno u vezi sa nedostatkom pasivnog legitimiteta i istekom perioda zastarelosti za potraživanje naknade prouzrokovane štete.
20. Dana 17. juna 2016. godine, Apelacioni sud je doneo presudu [CA. br. 1735/2016] kojom je usvojio žalbu KEK-a, i poništio presudu Osnovnog suda [C. br. 241/10].
21. Apelacioni sud je na osnovu člana 376. Zakona o obligacionim odnosima obrazložio da potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu. On je odbacio tumačenje Osnovnog suda o primeni člana 373. Zakona o obligacionim odnosima, prema kojem ne može zastariti pravo na izdržavanje, kao i u obrazloženju Apelacionog suda, i u ovom konkretnom slučaju, pitanje se ne odnosi na pravo na izdržavanje, već na zahtev za potraživanje naknade prouzrokovane štete.
22. Podnosioci su podneli zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda [CA. br. 1735/2016], navodeći pogrešnu primenu materijalnih odredbi zakona i činjenicu da je drugostepeni sud primenio član 376. Zakona o obligacionim odnosima (potraživanje naknade štete), gde je u stvari, prema podnosiocima zahteva, trebao da primeni član 373. Zakona o obligacionim odnosima (potraživanja za izdržavanje).
23. Dana 25. oktobra 2016. godine, Vrhovni sud je doneo presudu [Rev. br. 248/2016], kojom je odbio zahtev podnosioca za reviziju, kao neosnovan, i potvrdio presudu Apelacionog suda sa detaljnim obrazloženjem.

Navodi podnosioca

24. Podnosioci tvrde da je presuda [Rev. br. 248/16] Vrhovnog suda od 25. oktobra 2016. godine, u vezi sa presudom [CA br. 1735/2016] Apelacionog suda od 23. maja 2016. godine, povredila njihovo pravo na pravično suđenje garantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i njihovo pravo na zaštitu i brigu kao što je garantovao članom 50.1 [Prava deteta] Ustava.
25. Što se tiče člana 31. Ustava, podnosioci zahteva tvrde da im je presudama Vrhovnog suda i Apelacionog suda povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, jer su očigledno pogrešno primenili odredbe Zakona o obligacionim odnosima pošto se odnosi na zastarevanje.
26. Što se tiče člana 50.1 Ustava, podnosioci zahteva navode da su odbacivanjem njihovih potraživanja, Vrhovni sud i Apelacioni sud povredili prava dece pokojnika za zaštitu i brigu neophodnu za njihovo blagostanje. Podnosioci zahteva tvrde da su zavisni od plaćanja izdržavanja za njihov nastavak opstanka i blagostanja.
27. Na kraju, podnosioci zahteva traže da Sud proglasi njihov zahtev prihvatljivim i potvrdi presudu [C. br. 241/10] od 29. decembra 2015. godine Osnovnog suda u Prištini, proglašavajući nevažećom presudu [Rev. br. 248/2016] Vrhovnog suda

od 25. oktobra 2016. godine u vezi sa presudom [Ac. br. 1735/16] od 23. maja 2016. godine Apelacionog suda.

Prihvatljivost zahteva

28. Sud prvo ispituje da li zahtev ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovnikom o radu.
29. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

30. Sud u nastavku ispituje da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na član 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48. [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49. [Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

31. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da su podnosioci podneli zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 248/2016] od 25. oktobra 2016. godine nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava propisanih zakonom. Podnosioci zahteva su isto tako naglasili prava i slobode za koje su tvrdili da su povređena u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneli su zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
32. Međutim, Sud mora dalje oceniti da li su uslovi propisani u pravilu 36 [Kriterijum o prihvatljivosti], Poslovnika o radu ispunjeni. Pravilo 36 stavovi (1) (d) i (2) (d) Poslovnika o radu, propisuju:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...]

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju”.

33. Sud podseća da se postupak podnosioca zahteva odnosi na pitanje potraživanja naknade prouzrokovane štete protiv tuženog (KEK), kao naknada za smrt supruga podnosioca i oca podnosioca zahteva od 08. maja 2005. godine. Spor je rešen presudom Vrhovnog suda [Rev. br. 248/2016] od 25. oktobra 2016. godine, koju podnosioci zahteva osporavaju pred Sudom, tvrdeći povredu svojih prava koja su garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 50. [Prava deteta] Ustava, jer je Vrhovni sud navodno očigledno pogrešno primenio Zakon o obligacionim odnosima. Podnosioci zahteva tvrde da se u okolnostima njihovog slučaja primenjuje član 373, koji predviđa da pravo na izdržavanje ne podleže zastarelosti, umesto člana 376 kojim se uređuju potraživanja naknade prouzrokovane štete. Prema podnosiocima zahteva, da se primenila pravilna odredba Zakona o obligacionim odnosima, njihova potraživanja bi bila odobrena.
34. Sud prvo primećuje da su u prvoj grupi postupaka protiv KEK-a, podnosioci zahteva tražili samo naknadu za „pretrpljenu duševnu bol“ kao posledica smrti njihovog oca i supruga. Opštinski sud je dodelio podnosiocima zahteva iznos naknade i tu naknadu je potvrdio Okružni sud u svojoj presudi [Ac. br. 267/2007] od 07. oktobra 2008. godine. KEK je ispunio obaveze koje proizilaze iz ove presude.
35. Nakon toga, Sud primećuje da su podnosioci zahteva 3. februara 2010. godine, novim tužbenim zahtevom pred Opštinskom sudu pokrenuli drugu grupu sudskih postupaka. Novim tužbenim zahtevu podnosioci zahteva su tražili da se nastavi plaćanje mesečnog izdržavanja, koje je usvojeno u presudi Opštinskog suda i poništeno presudama Apelacionog suda i Vrhovnog suda. Podnosioci zahteva su tvrdili da bi se prva presuda Opštinskog suda potvrdila da su se pravilno primenile odredbe Zakona o obligacionim odnosima koje se odnose na zastarevanje.
36. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva zasnivaju svoje tvrdnje na očigledno pogrešnom tumačenju odredbi Zakona o obligacionim odnosima, koje je navodno izvršio Vrhovni sud. Sud podseća da se ova tvrdnja odnosi na delokrug zakonitosti i kao takva, ne spada u nadležnost Ustavnog suda, te stoga, u principu Sud je ne može razmatrati.
37. Sud ponavlja da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i ako su povredile osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). On ne može sam oceniti zakon koji je doveo redovni sud dotle da donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud „četvrtog stepena“, što bi bilo u suprotnosti sa ograničenjima predviđenim njegovom jurisdikcijom. U stvari, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava. (Vidi: slučaj *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96 od 21. januara 1999. godine, stav 28 i vidi, takođe slučaj: KI70/11,

podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).

38. Ovaj stav je dosledno držao Sud, poštujući sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), koji jasno tvrdi da nije uloga ovog Suda da razmatra zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava. (vidi: ESLJP, *Pronina protiv Rusije*, odluka o prihvatljivosti od 30. juna 2005. godine, predstavka br. 65167/01).
39. Sud, međutim, takođe primećuje da i sudska praksa ESLJP predviđa okolnosti pod kojima se mogu napraviti izuzeci iz ove pozicije. U slučaju *Anđelković protiv Srbije* (presuda od 9. aprila 2013. godine, br. 1401/08, stav 24), ESLJP je ponovio da neće postavljati pitanje tumačenje zakona od strane sudova, osim ako je, međutim, očigledno proizvoljno ili odluke tih sudova nisu proizvoljne ili na neki drugi način očigledno neobrazložene. U ovom slučaju, ESLJP smatra:

„Sud na početku podseća da njegov zadatak nije da preuzima ulogu domaćih sudova. Prvenstveno je na domaćim vlastima, posebno sudovima, da reše probleme tumačenja domaćeg zakonodavstva (vidi, među mnogim autoritetima, *Brualla Gómez de la Torre protiv Španije*, 19. decembar 1997. godine, stav 31., *Izveštaji o presudama i odlukama 1997-VIII*). U tom slučaju, Sud neće postavljati pitanje tumačenja domaćeg prava od strane domaćih sudova, osim u slučaju očigledne proizvoljnosti (vidi, *mutatis mutandis*, *Adamsons protiv Letonije*, broj 3669/03, stav 118, 24. jun 2008. godine), drugim rečima, kada uoči da je primena prava od strane domaćih sudova u određenom slučaju bila očigledno pogrešna ili takva da su izvedeni proizvoljni zaključci i/ili uskraćivanja pravde (vidi, *mutatis mutandis*, *Farbers i Harlanova protiv Litvanije* (odluka), broj 5733/00, od 6. septembra 2001. godine, i, mada u kontekstu člana 1. Protokola broj 1, *Beyeler protiv Italije* (VV), broj 33202/96, stav 108, ESLJP 2000-I).

40. ESLJP je ponovio ovaj stav, smatrajući da „iako je prvenstveno na nacionalnim organima, a posebno na sudovima, da reše probleme tumačenja domaćeg prava, uloga Suda je da proveri da li su efekti takvog tumačenja kompatibilni s Konvencijom. (vidi, *mutatis mutandis*, *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, br. 38366/97, st. 33-39, ESLJP 2000-I). Stoga, iako ima ograničenu moć da razmatra saglasnost sa domaćim pravom, Sud može doneti odgovarajuće zaključke prema Konvenciji kada primeti da su domaći sudovi primenili zakon u određenom slučaju očigledno pogrešno ili tako da donesu proizvoljne zaključke. (Vidi: gore citiranu presudu *Anheuser-Busch Inc.*, br. 83, *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, br. 184/02, stavovi 70-74 i 84, 11. januar 2007. godine, *Păduraru protiv Rumunije*, br. 63252/00, § 98, ESLJP 2005 -... (izvodi); *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, broj 48F553/99, stavovi 79, 97 i 98, ESLJP 2002-VII, *Beyeler protiv Italije* [VV], br. 33202/96, § 108, ESLJP 2000-I, i, *mutatis mutandis*, *Tsirlis i Kouloumpas protiv Grčke*, presuda od 29. maja 1997. godine, *Izveštaji o presudama i odlukama 1997-III*, §§ 59-63. Vidi: takođe slučaj ESLJP *Koshoglu protiv Bugarske*, predstavka br. 48191/99, presuda od 10. maja 2007. godine, § 50).
41. Shodno tome, na osnovu sudske prakse Suda i sudske prakse ESLJP, zadatak je redovnih sudova da ocene činjenice i predložene dokaze (vidi: presudu ESLJP,

Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva, 10. maj 2005. godine, predstavka br. 19354/02). Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je došlo do povrede ustavnih prava (pravo na pravično suđenje, pravo na pristup sudu, pravo na delotvorni pravni lek, itd.) i da li je način na koji su redovni sudovi primenili zakon bio očigledno pogrešan ili na neki drugi način proizvoljan ili diskriminatoran. (Vidi, na primer: slučajeve *ESLjP Koshoglu protiv Bugarske*, presuda od 10. maja 2007. godine, br. 48191/99; *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugalije*, presuda od 11. januara 2007. godine, br. 73049/01, *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, presuda od 11. januara 2007. godine, br. 184/02, *Khamidov protiv Rusije*, presuda od 15. novembra 2007. godine, br. 72118/01, *Andelković protiv Srbije*, presuda od 9. aprila 2013. godine, br. 1401/08, *Dulaurens protiv Francuske*, presuda od 21. marta 2000. godine, br. 34553/97).

42. U ovom slučaju, podnosioci zahteva tvrde da su redovni sudovi očigledno pogrešno i proizvoljno primenili zakon. Sud, međutim, primećuje da je Apelacioni sud, a potom i Vrhovni sud, razmatrao suštinske tvrdnje podnosioca zahteva i razmotrio i obrazložio tvrdnje koje se odnose na primenu i tumačenje tačnih odredbi Zakona o obligacionim odnosima u ovom slučaju.
43. S tim u vezi, Apelacioni sud je utvrdio da se prema članu 376. Zakona o obligacionim odnosima predviđa da potraživanje naknade štete zastareva za tri godine od kada je oštećenik doznao za štetu. Apelacioni sud je utvrdio da su podnosioci zahteva doznali za štetu kada je preminuo suprug i njihov otac, odnosno 05. maja 2005. godine, a nisu podneli svoj novi tužbeni zahtev do 3. februara 2010. godine. Kao rezultat toga, Apelacioni sud je zaključilo da je novo potraživanje naknade štete bilo zabranjeno zastarevanjem.
44. Sud primećuje da je Vrhovni sud takođe razmatrao tvrdnju podnosioca u reviziji i zaključio da period zastarevanja počinje da teče od datuma kada tužilac dozna za štetu. U ovom slučaju, nije sporno kada su podnosioci zahteva doznali za štetu, a uzimajući u obzir datum podnošenja tužbenog zahteva, odnosno 3. februar 2010. godine, Vrhovni sud je zaključio da je tužbeni zahtev zabranjen za razmatranje zbog zastarevanja koje je predviđeno u članu 376. Zakona o obligacionim odnosima. Pored toga, Vrhovni sud je takođe objasnio zašto argumenti podnosioca zahteva o primeni člana 373. Zakona o obligacionim odnosima ne važe i razliku između prava na izdržavanje i prava na naknadu štete. Vrhovni sud je, između ostalog, obrazložio:

„Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, revizioni sud nalazi da zaključak drugostepenog suda je pravičan, polazeći iz činjenice da se nesreća dogodila dana 24.03.2005. god., dok se smrt dogodila 08.05.2005. god., tužba sudu je predočena 03.02.2010. god. i to nakon roka određenog iz člana 376 ZOO-a gde je određeno da potraživanje nadoknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kad je oštećeni doznao za štetu i za lice koje je štetu prouzrokovalo. Tužioci u tužbi, smatraju se da su saznali za štetu i lice od dana kada je prouzrokovana šteta. U ovom kontekstu, nema mesta za primenu člana 373 stav 1 ZOO-a i osporavanje zastarelosti treba da se oceni na osnovu člana 376 ZOO-a, pošto se bavimo sa potraživanjem za materijalnu nadoknadu u obliku rente, rente u novcu, a koje nije potraživanje prema članu 373 stav 3 pošto zakonska zaštita podrazumeva obaveze potvrđene zakonom kao što je prehrana dece

uzgajanje od strane njihovih roditelja, izdržavanje roditelja od strane dece, izdržavanje među supružnicima i bližnjima, dok potraživanje za rentu je u obliku materijalne nadoknade i da se računanje zastarelosti vrši na osnovu člana 376 ZOO-a“.

45. Na osnovu gore navedenog, Sud smatra da u ovom slučaju nema elemenata nelogičnog tumačenja ili nepravilne i proizvoljne primene zakona, jer su relevantne odredbe zakona bile primenjene, a redovni sudovi su pružili jasne i potpune razloge za svoje odluke.
46. Pored toga, Sud smatra da podnosioci zahteva nisu pokazali i dokazali da su postupci pred Vrhovnim sudom bili nepravični ili proizvoljni ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom povređena navodnim pogrešnim tumačenjem konkretnih članova Zakona o obligacionim odnosima. Podnosioci zahteva nisu potkrepili nijednu ustavnu materiju. (Vidi: slučaj KI63/16, podnosilac zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44. i vidi: slučaj KI150/15; KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjukaj, Hisni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti, 15. novembar 2016. godine, stav 62).
47. Shodno tome, Sud je mišljenja da nije došlo do povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje koje je garantovano u članu 31. Ustava.
48. Sud podseća da podnosioci zahteva takođe tvrde da su im odbijanjem njihovog zahteva za naknadu, redovni sudovi povredili pravo na zaštitu i brigu o deci, kao što je garantovano u članu 50 (1) Ustava. Podnosioci zahteva zasnivaju ovu tvrdnju na činjenici da su od 01. jula 2005. godine do 01. jula 2010. godine primali mesečnu isplatu od KEK-a i tražili su od sudova da nalože KEK-u da nastavi sa plaćanjem mesečnog izdržavanja nakon tog datuma.
49. Sud primećuje da su mesečne uplate koje su podnosioci zahteva primali od KEK-a rezultat naknade za kompenzaciju duševne boli zbog smrti supruga i oca podnosilaca zahteva. Sud primećuje da su redovni sudovi dodelili ukupan iznos podnosiocima zahteva, koji je tuženi (KEK) odlučio da plati u vidu mesečnog izdržavanja. Stoga, Sud primećuje da ove mesečne uplate nisu namenjene kao uplata za zaštitu i brigu dece.
50. Štaviše, podnosioci zahteva nisu naveli kako je tuženi (KEK) bio pod bilo kojom drugom zakonskom obavezom da obezbedi zaštitu i brigu o deci pokojnika. Podnosioci zahteva u prilog svojoj tvrdnji primarno tvrde da su redovni sudovi očigledno pogrešno primenili zakon koji se odnosi na odredbe zastarevanja za njihovo potraživanje da im se nastavi plaćanje izdržavanja, argument koji je već rešen u ovom rešenju. Tvrdnje podnosilaca zahteva da im je pravo na zaštitu i brigu neophodnu za njihovo blagostanje povređeno osporenim odlukama redovnih sudova nisu dalje potkrepjene dodatnim argumentima.
51. Pošto je utvrdio da nije bilo povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje u primeni zakona od strane redovnih sudova, Sud smatra da tvrdnja podnosilaca zahteva da su imali pravo na nastavak plaćanja mesečnog izdržavanja za zaštitu i brigu o maloletnoj deci ne dovodi do nivoa ustavne povrede.

52. Stoga, Sud smatra da podnosioci nisu potkrepili svoje tvrdnje, niti su podneli bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), (Vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosilac *Tafil Qorri i Mehdi Syl*a, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013, od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
53. Kao rezime, Sud smatra da u osporenoj presudi nema činjenica ili okolnosti koje bi na bilo koji način upućivale na to da su, u postupku pred redovnim sudovima, podnosiocima povređena ljudska prava ili slobode garantovane Ustavom ili EKLJP.
54. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnoj osnovi i treba ga proglasiti neprihvatljivim u skladu s pravilom 36, stavovi (1) (d) i (2) (d) Poslovnika o radu.

Zahtev za neobjavlivanjem identiteta

55. Sud podseća da je podnosilac zahteva tražio neobjavljivanje identiteta u javnosti *„jer je moje ime irelevantno u razmatranju slučaja, a publicitet može indirektno uticati na moju decu.”*
56. U tom smislu, Sud se poziva na pravilo 29 (6) Poslovnika o radu, koje propisuje:
„Stranka koji podnosi podnesak može tražiti da se njegov ili njen identitet javno ne objavi i treba navesti razloge svog zahteva. Sud može odobriti zahtev ako utvrdi da su razlozi dobro osnovani”.
57. Sud se poziva i na član 8 (1) Konvencije o pravima deteta, koji propisuje:
„Strane ugovornice se obavezuju da poštuju pravo deteta na očuvanje identiteta, uključujući državljanstvo, ime i porodične odnose u skladu sa zakonom, bez nezakonitog mešanja”.
58. Sud smatra da u porodičnom slučaju publicitet može, čak i indirektno, uticati na identitet, ime i porodične odnose dece.
59. Stoga, shodno članu 8 (1) Konvencije o pravima deteta i pravilu 29 (6) Poslovnika o radu, Sud odobrava, kao osnovan, zahtev podnosioca da se ne objavi njihov identitet u javnosti.

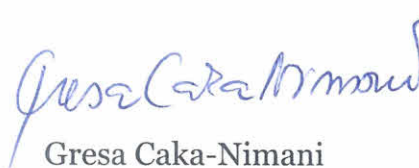
IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 113, stav 7 Ustava, članom 47. Zakona i 36 (1) d) i (2) d) Poslovnika, na sednici održanoj 23. oktobra 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev kao neprihvatljiv;
- II. DA DOSTAVI stranama ovu odluku;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi